ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI της 8ης Οκτωβρίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ως γνωστό, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο υπάλληλος που είναι υπήκοος του κράτους στο έδαφος του οποίου βρίσκεται ο τόπος διορισμού του λαμβάνει επίδομα αποδημίας ίσο με το 16 % του βασικού μισθού του αν αποδείξει ότι διέμενε επί 10 τουλάχιστον έτη πριν από την ημερομηνία του διορισμού του εκτός του εδάφους του κράτους αυτού.

Στις 16 Απριλίου 1984, ο C. Richter, λουξεμβουργιανός υπήκοος, προσελήφθη από την Επιτροπή ως μεταφραστής και τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση IX, που εδρεύει στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου. Ο Richter ζήτησε αμέσως να εφαρμοστεί στην περίπτωσή του ο ανωτέρω κανόνας, αλλά η διοίκηση απέρριψε το αίτημά του. Αυτό υπήρξε η αιτία της διαφοράς που ήχθη ενώπιον του Δικαστηρίου, αφού η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία δεν απέφερε αποτέλεσμα. Για την επίλυσή της, το Δικαστήριο θα πρέπει να κρίνει κατ' ουσία αν κατά τη δεκαετή περίοδο μεταξύ 15 Απριλίου 1974 και 15 Απριλίου 1984, ο Richter είχε τη μόνιμη διαμονή του εκτός των συνόρων του Λουξεμβούργου.

Προς υποστήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων ανασυνθέτει την επίμαχη περίοδο ως εξής: γεννήθηκε το 1953 στο Λουξεμβούργο, όπου και διέμεινε μόνιμα με τους γονείς του μέχρι τις 15 Οκτωβρίου 1973. Από τότε διέμεινε στο Στρασβούργο για την περάτωση των σπουδών του μέχρι την 1η Οκτωβρίου 1977, οπότε εγκατέλειψε την αλσατική μεγαλούπολη και εγκαταστάθηκε στο Germersheim της Γερμανίας. Στο πανεπιστήμιο της γειτονικής πόλης Mainz απέκτησε το δίπλωμα του μεταφραστή. Από το Σεπτέμβριο του 1981 επανήλθε στο Λουξεμβούργο όπου μέχρι το Φεβρουάριο του 1982 ήταν εκπαιδευόμενος στην υπηρεσία ορολογίας της Επιτροπής. Μετά το πέρας της σύντομης αυτής εμπειρίας, επανήλθε στο Germersheim και το εγκατέλειψε οριστικά στις 16 Απριλίου 1984, όταν παρουσιάστηκε στην Επιτροπή για να αναλάβει υπηρεσία.

Η ακρίβεια της χρονικής αυτής αναδρομής αποδεικνύεται με πιστοποιητικό που χορήγησε στον Richter ο δήμος του Germersheim, σύμφωνα με το οποίο ο ενδιαφερόμενος δήλωσε ότι διέμεινε στην εν λόγω πόλη από τις 4 Οκτωβρίου 1977 μέχρι την 1η Μαΐου 1984 « χωρίς διακοπή ». Αν προστεθεί λοιπόν το χρονικό αυτό διάστημα σε εκείνο που διήλθε στο Στρασβούργο, προκύπτει περίοδος σχεδόν ένδεκα ετών κατά την οποία διέμεινε μακριά από τη χώρα καταγωγής του. Η άρνηση να του χορηγηθεί το επίδομα αποδημίας είναι συνεπώς παράνομη.

2. Το επιχείρημα δεν ευσταθεί. Υπενθυμίζω καταρχάς ότι το εν λόγω ευεργέτημα έχει ως αντικείμενο « να αντισταθμίσει τις επιβαρύνσεις και μειονεκτήματα... που συνεπάγεται η ανάληψη καθηκόντων στις Κοινότητες για τους υπαλλήλους που είναι για το λόγο αυτό αναγκασμένοι να αλλάξουν κατοικία » (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1980, υπόθεση 149/79, Hochstrass κατά Δικαστηρίου, Rec. σ. 3005, σκέψη 12). Η διοίκηση είναι συνεπώς υποχρεωμένη να το χορηγήσει μόνον αν ο υπάλληλος την πείσει ότι, αν και διατηρεί την ιθαγένεια του κράτους στο οποίο βρίσκεται ο τόπος διορισμού του, απομακρύνθηκε απ' αυτό με την πρόθεση να διακόψει, για μακρά χρονική περίοδο, τους κοινωνικούς και/ή

* Μετάφραση από τα ιταλικά.

επαγγελματικούς δεσμούς που τον συνδέουν κανονικά με το εν λόγω κράτος.

Αρκεί εν προκειμένω να διαπιστωθεί ότι η διαμονή του προσφεύγοντος στο Στρασβούργο, καθοριζόμενη από το λόγο και μόνο της φοιτήσεως στο πανεπιστήμιο, δεν συνεπάγεται τη ρήξη των δεσμών αυτών. Το ίδιο ισχύει για την περίοδο κατά την οποία ο Richter διατείνεται ότι διέμεινε στη Γερμανία: στην πραγματικότητα, στο πιστοποιητικό που του χορήγησε ο δήμος του Germersheim — που έχει εν πάση περιπτώσει μάλλον αναγνωριστικό χαρακτήρα — αντιπαρατίθεται το έντυπο υποψηφιότητας της 30ής Μαρτίου 1983, στο οποίο ο ίδιος ο προσφεύγων υπέδειξε το Λουξεμβούργο ως τόπο μόνιμης κατοικίας και ως διεύθυνση αλληλογραφίας. Προσθέτω ότι το απόσπασμα του ποινικού του μητρώου της 31ης Μαρτίου 1983 φέρει την ένδειξη « κάτοικος Λουξεμβούργου ».

Είμαι της γνώμης ότι τα στοιχεία αυτά αποδεικνύουν ότι, παρά τις πολυάριθμες απουσίες του για λόγους σπουδών και/ή εργασίας, ο προσφεύγων θέλησε να διατηρήσει « το διαρκές κέντρο των συμφερόντων του » στο έδαφος του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1984, υπόθεση 188/83, Witte κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 11, Συλλογή 1984, σ. 3465).

3. Νομίζω τελικά ότι μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι το αίτημα του Richter δεν στηρίζεται σε σαφείς και συγκλίνουσες μεταξύ τους αποδείξεις. Προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και να συμψηφίσει τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας.